

[Udenrigsministeren]

dette internationale pres for apartheidpolitikens afskaffelse ad fredelig vej.

Vi har også – som vi har vist det i gerning – den opfattelse, at den allerede vedtagne våbenembargo nøje bør overholdes, og vi vil løbende holde mulighederne for øje for at styrke embargoen såvel som andre tiltag, der kan tjene til at øge presset på Sydafrika. Disse bestanddele af vor Sydafrikapolitik vil naturligvis danne grundlag for vores arbejde som medlem af sikkerhedsrådet.

Tidligere i min redegørelse fremhævede jeg, at Danmark traditionelt anskuer konflikter og kriser ud fra deres regionale forudsætninger. Denne opfattelse gælder også udviklingen i Mellemamerika, hvor de nuværende kriser oftest har rod i grelle økonomiske og sociale uligheder i de mellemamerikanske samfund. Tingets medlemmer vil vide, at de såkaldte Contadoralande fortsat arbejder for at opnå fredelige løsninger på modsætningsforholdene i Mellemamerika uden ydre indblanding. Det er også velkendt, at Danmark sammen med sine ni EF-partnere yder Contadorabestræbelserne støtte og opbakning, og jeg tror, at hovedvægten i vor politiske indsats over for området også fremover bør lægges dér. Nicaragua har fire gange i indeværende år bragt spørgsmålet om situationen i Mellemamerika op i sikkerhedsrådet. Havde vi været medlem af rådet i år, ville vi naturligvis have lagt de principper, jeg her har redegjort for, til grund for vores holdning.

Konflikten imellem Iran og Irak kan i grunden siges at være et skoleeksempel på den type konflikt, som FN-pagtens ophavsmænd havde i tankerne, da de formulerede pagtens bestemmelser om sikkerhedsrådets rolle med hensyn til genoprettelsen af international fred og sikkerhed. Danmark, som er helt upartisk over for konflikten og har et godt forhold til begge dens parter, vil støtte enhver bestræbelse, der kan fremme afspænding og forsoning i dette område, herunder også sådanne bidrag, som sikkerhedsrådet måtte kunne yde.

Med hensyn til den arabisk-israelske konflikt har sikkerhedsrådet som nævnt tidligere ydet væsentlige bidrag til grundlag for fredsbestræbelserne. Muligvis kan en rolle for sikkerhedsrådet blive aktuel i den danske medlemsperiode. Det element i Mellemøstsituationen, som netop nu er mest aktuelt, også for sikkerhedsrådet, er imidlertid situationen i

det sydlige Libanon. Forhåbentlig kan en tilbagevinding af de fremmede tropper fra Libanon medvirke til en afspænding i området, som også kan forbedre mulighederne for en bredere fredsproces. En ændring af mandatet for FN-styrken i Libanon, UNIFIL, er blandt de spørgsmål, som kan komme til behandling tidligt i vores sikkerhedsrådsperiode.

Cyperspørgsmålet har nu i over 20 år været et tilbagevendende spørgsmål på sikkerhedsrådets dagsorden, desværre uden at modsætningsforholdet imellem øens to befolkningsgrupper derved er blevet mindsket. Situationen er blevet yderligere vanskelig som følge af den tyrk-cypriotiske uafhængighedserklæring i november 1983, og dette ensidige skridt gav regeringen anledning til på ny at understrege sin støtte til den cypriotiske republiks enhed, territoriale integritet og uafhængighed.

Endelig er det i det sidste tiår lykkedes at undgå nye krigshandlinger, hvilket især må tilskrives den fredsbevarende FN-styrke, UNIFCYP, hvortil Danmark bidrager med ca. 340 soldater. FN-styrkens mandat skal forlænges af sikkerhedsrådet hvert halve år.

Sammenfattende kan det om konfliktsituationerne og nedrustningsspørgsmålene siges, at bestræbelsen på at opbygge større tillid mellem landene er den helt afgørende opgave, og dette gælder også for arbejdet i FN. Netop med baggrund i FN-systemets brede berøringsflader med alle denne verdens konflikter og interesseremodsætninger frembyder der sig inden for rammerne heraf muligheder for at stimulere til en overvindelse af forståelseskløften imellem modstående parter og til en opbygning af tillid, der bl.a. kan bane vejen for egentlig nedrustning og våbenkontrol. Denne tankegang – at bidrage til en positiv proces, hvor større tillid kan danne grundlag for at udbygge et internationalt samarbejde på tværs af traditionelle modsætninger – vil være regeringens målsætning i FN-arbejdet.

Jeg vil gerne til afslutning fremhæve, at de procedurer for kontakt mellem regeringen og folketinget, som følges i almindelighed med hensyn til regeringens udenrigspolitik, naturligvis også vil blive fulgt, når det drejer sig om sikkerhedsrådspørgsmålene. Regeringen ser frem til et konstruktivt samarbejde, som kan sikre bevarelsen af den brede enighed,